A TREIA INVAZIE MARŢIANĂ

CRISTIAN TUDOR POPESCU

— DIN JURNALUL UNUI OM ÎN TOATE MINŢILE –

decembrie

Ena tricota şi trăncănea cu o aiurită care tot vine pe la ea: discuţia lor şi ce se auzea din televizor se împleteau într-un bîzîit din ce în ce mai slab. În clipa în care eram pe punctul de a aţipi, cineva m-a strigat, clar şi destul de puternic. Am tresărit buimac şi m-am întors spre Ena – continua să zică nu ştiu ce, la tel de expresivă ca şi crainicul de pe ecran. De fapt, nici nu fusese vocea ei. Fusese o voce necunoscută, parcă de femeie, care îmi strigase numele întreg, cu un ton de apel impersonal, ca atunci cînd trebuie identificat cineva într-un grup mare. Îmi venea greu să cred că mi se păruse. Am ieşit pe balcon. Era frig, cerul era plin de stele. M-am uitat în hăul dintre blocuri, am strigat fără convingere „da, cine-i?”, m-am gîndit că mîine o să ningă şi am vrut să mă întorc în casă.

Pe urmă, primul lucru pe care l-am văzut a fost un copac desfrunzit peste care ningea. Vedeam tulbure din pricina luminii care îmi înţepa ochii ca un val de praf. Undeva a croncănit o cioară. Aleile erau pustii şi vîntul spulbera zăpada.

Ca o cufundare rapidă într-un bazin cu apă rece, am simţit dintr-o dată că eram aproape îngheţat. Faţa şi mîinile mă furnicau dureros. Ningea cu fulgi mici, din cei care se aştern repede; poalele paltonului erau acoperite cu un strat gros. Am încercat să mă ridic, dar picioarele nu mă ascultau. Parcă trecea curent electric prin ele. Mi-a venit să plîng şi am plîns.

Cînd am reuşit să mă ridic, ninsoarea se mai rărise. Nu se zărea nimeni în jur. Brăţara metalica a ceasului îmi ardea încheietura. Era cinci fără paisprezece minute – după-amiază, în mod sigur, dimineaţa ar fi trebuit să fie încă întuneric Am mers aproape un sfert de oră pînă la ieşirea din parc, fără să întîlnesc vreo fiinţă, nici măcar un cîine. Mi-a trecut prin minte că ieşind din parc o să găsesc oraşul mort, pustiu, sub zăpada cu oameni încremeniţi pe străzi, în magazine, în case, vineţi şi lucioşi Apoi am văzut un autobuz venind prin ninsoare, cu farurile aprinse, şi m-am liniştit. Probabil că era unul dintre ultimele care mai circulau, ninsoarea se înteţise din nou şi stratul de zăpadă creştea văzînd cu ochii.

Se întunecase de-a binelea Nu mă gîndeam decît la un singur lucru: cît timp a trecut? Dacă iarna asta e o **altă** iarnă? Mi-am pipăit faţa, mi-am cercetat hainele, m-am căutat prin buzunare. Costumul bleumarin era neschimbat, pantofii erau aceiaşi şi nu păreau mai uzaţi decît îi ştiam, prin buzunare am găsit ceea ce mă aşteptam să găsesc – mai puţin o sută nou-nouţă de care nu îmi aminteam. Toate astea însă puteau să nu însemne nimic: costumul îl purtam de vreo patru ani aproape zilnic.

Am încercat să mă văd într-un geam de vitrină pe care era lipit un afiş. Inventar, probabil, sau gestionarul bolnav. Au trecut pe lîngă mine cîţiva care luptau şi ei cu zăpada, dar mi-a fost pur şi simplu jenă să întreb.

Salvarea s-a arătat sub forma unei tarabe pe roţi, păzită de un moşneguţ rebegit, care trebuie să fi fost în urmă rău cu vînzarea de nu plecase încă acasă. Pe tabla umedă rămăseseră un teanc de **Farul strălucitor** şi unul de **Almanahul Luncilor şi Eleşteelor.** Cu toate că mai aveam mărunţiş prin buzunare, i-am întins instinctiv moşului suta cea nouă. Am cerut **Farul,** tot nu citisem revista asta în viaţa mea. Moşul a mai apucat să zică „nu luaţi şi Almanahul, dacă tot...”. Dar eu mă îndepărtasem deja. Am mers vreo sută de metri pînă cînd am dat de o zonă relativ luminată, m-am uitat în stînga şi-n dreapta ca un hoţ şi pe urmă am căutat data.

Era vorba doar de o zi. Pentru scurt timp m-am bucurat, apoi m-au năpădit tot felul de gînduri. Ce s-o fi petrecut în ziua asta? Se pot întîmpla multe într-o noapte, o dimineaţă şi o după-amiază.

. . . .

Cum am intrat pe uşă, Ena m-a şi luat în primire: unde şi de ce am întîrziat atîta? Am comis greşeala să spun că am fost să mă plimb. Dacă i-aş fi răspuns că am fost la o bere cu băieţii ar fi bombănit un sfert de ceas despre nenorocul şi soarta ei tragică, după care s-ar fi liniştit. Aşa, m-a privit lung şi a continuat interogatoriul: cum adică, m-am plimbat? De unul singur, pe vremea asta cîinească? Şi de cînd eu, om serios, adjunct de şef de secţie, bat parcurile ca un pierde-vară? I-am atras sfios atenţia că e iarnă şi atunci a început să ţipe că-mi bat joc de ea, că o să afle unde umblu după orele de program. Cred că era convinsă pînă în adîncul sufletului că am fost la o femeie

Acum, cînd scriu toate astea, e trecut de unsprezece şi Ena a adormit. În casă e o căldură sufocantă. Aşa că m-am refugiat în bucătărie, aici e parcă mai răcoare.

. . . .

Balauru a fost destituit, nu eliberat din funcţie, ci destituit, iar în locul lui am fost numit eu. Vocea lui Paul căpătase la un moment dat accente de veneraţie. Să-l razi pe Balauru şefule, eşti măreţ. Pe ăsta n-a reuşit să-l clintească nimeni de douăşcinci de ani încoace”. Dacă discuţia n-ar fi avut loc la telefon, probabil că ar fi fost în stare să-mi pupe mîna. Nu mă simt bine. Am febră. Oare ce s-ar fi întîmplat dacă nu-mi reveneam, acolo, în parc? Prima idee e că aş fi murit îngheţat. Dar încep să cred că lucrurile nu stau chiar aşa. **Trebuia** să-mi revin, pentru că întotdeauna îmi recapăt controlul îndată ce mă apropii prea mult de moarte. Aşa a fost şi în iunie, cînd m-am trezit în fata camionului care era să mă facă zob, sau astă-primăvară, cînd aveam febră patruzeci de grade. Simte pericolul şi fuge.

. . . .

ianuarie.

N-am mai scris demult, e foarte greu să ţii un jurnal. Literatura confesivă mi-a provocat dintotdeauna un sentiment de jenă, de inutilitate. N-am putut să cred niciodată că există o justificare onestă pentru actul de a scrie ceea ce gîndeşti. Ceea ce simţi, ceea ce ţi se întîmplă. Atunci cînd trăieşti cu adevărat nu ai nevoie să scrii despre cum trăieşti; dacă totuşi o faci, înseamnă că e ceva fals, mimat în trăirile tale.

Încerc totuşi să ţin acest jurnal. Nu ştiu dacă se va dovedi un bun mijloc de echilibrare psihică, aşa cum mi s-a spus. Dar nu văd ce altceva aş putea să fac în situaţia mea. Cred că pînă la urmă o să-i spun totul lui Luca.

. . . .

martie

Acum accesul nu mai vine pe nepregătite. A început să fie precedat de simptome specifice: o stare de nelinişte, de nervozitate inexplicabilă, nu mai am astîmpăr, îmi creşte pulsul, transpir abundent, vorbesc singur. Asta ţine două-trei minute, după care aerul din fata ochilor se îngroaşă şi se colorează într-un albastru palid; începe să se audă ceva că un vuiet îndepărtat de voci copilăreşti şi încet-încet îmi pierd trupul.

Întîi nu-mi mai simt picioarele. Pe urmă mîinile, pieptul şi obrajii. Încerc să strig, dar gura parcă mi se umple cu clei, totul se aude din ce în ce

mai slab. Mă prăbuşesc într-o groapă vătuită şi ultimul lucru pe care-l văd sînt nişte imagini cenuşii şi ciudate, ca de film vechi. Iar după aceea mă trezesc în faţa unui camion, într-un parc îngheţat sau în patul meu şi nu-mi rămîne decît să constat că am pierdut o zi sau două sau o săptămînă din viaţă şi să mă apuc să strîng cioburile lăsate în urmă de **celălalt.** E îngrozitor.

Cui să povesteşti toate astea? Primul cuvînt care se şopteşte în astfel de împrejurări e schizofrenie. Despicarea minţii. Sau epilepsie: există o formă, **petit mal,** în care bolnavul pierde pur şi simplu cîteva minute din viaţă. Dar e vorba doar de minute, timp în care epilepticul zace ţeapăn, inconştient, şi pierde urină. În cazul meu sînt zile întregi în care ceea ce rămîne din mine continuă să se mişte, să vorbească, să facă tot felul de lucruri care eu nu-mi pot aminti. De fapt, care **eu?** Cine sînt cu adevărat eu? Multe din sentimente, o mare parte din comportament, sînt generate şi alimentate prin influenţă socială. Milă, dragoste, ură, cinste, melancolie, ce rămîne dacă dăm la o parte **maimuţăreala?** Trebuie să ajungi într-o situaţie limită ca să afli cine eşti în realitate. Unii n-ajung s-o afle niciodată.

. . . .

Nimănui nu i se pare ciudat comportamentul meu într-o anume perioadă. Nimeni nu sesizează nici o diferenţă. Răsfoiesc în continuare tomuri de psihiatrie şi neuropatologie. Cu toate că Luca susţine că e inutil, nu e vorba de o maladie psihică ci de una a spiritului. Surîde şi recomandă lecturi din Heidegger şi Noica. Dacă ar şti că e vorba de mine cred, sau mai degrabă sper, că n-ar mai fi aşa de detaşat în presupuneri.

. . . .

aprilie

Trei zile de **absenţă.** Am dus-o pe maică-mea la azil. Nu înţelegeam de ce era Ena aşa de bine dispusă azi-dimineaţă. Îi rîdeau ochii, nu ştia ce să mai facă să mă simt bine. E din ce în ce mai greu de suportat.

Cum am scăpat de la slujbă m-am dus s-o iau pe maică-mea acasă. N-a vrut să se întoarcă, zicea că am dreptate, că e mai bine aşa, aici e îngrijită, primeşte hrana regulat, are oameni de vîrsta ei cu care poate sta de vorbă. N-am putut decît să bîigui că nu eu am spus toate astea, că nu sînt eu de vină. Cînd mi-au dat lacrimile, bătrîna s-a întors pe călcîie şi a plecat.

. . . .

aprilie

O societate bazata pe adevăr ar fi o adunătură de pustnici, izolaţi fiecare în grota sa personală. Adevărul e şi el un ingredient necesar, dar numai în anumite doze. Depăşirea acestor doze duce la suferinţă şi dezechilibru.

Ca întotdeauna, Luca n-a vrut să mă asculte. Şi-a bătut tot timpul joc de mine: „nu dom'le”, mi-a spus într-un tîrziu, plictisit, „vezi-ţi de treabă, nu există nici adevăr nici minciună. Orice pe lumea asta poate fi demonstrat sau poate fi luat în rîs”. „Bine”, am ridicat nedumerit din umeri, „şi atunci ce rămîne?” „Rămîne iubirea, Domnule, în ultimă instanţă totul se reduce la opţiunea afectivă pentru o idee sau alta. Restul sînt justificări”.

Cu toate astea eram hotărît să-l apăr. Să mă bat pentru el chiar şi cu vipera de coordonator. Era clar pentru toată lumea că Luca nu are altă vină decît că vorbeşte prea mult şi prea tare. Restul nefiind decît o înscenare în regia coordonatorului. O înscenare care ar fi putut fi considerată penibilă dacă nu s-ar fi ştiut că va fi tragică.

Starea de nelinişte s-a instalat cu puţin înainte de ora două. Înainte de a intra în sala de şedinţe am vrut să fug, să urlu, nu vedeţi pîcla albastră, oameni buni, ajutor, duceţi-mă de aici. Apoi n-am mai ştiut nimic. Dimineaţa, de cum mi-am revenit, m-am dus glonţ la secretară şi am reuşit să deduc totul printr-o conversaţie abil condusă. Simulînd că vreau să-l apăr, îl înfundasem de tot pe Luca, spre satisfacţia coordonatorului. După ce vorbisem eu, încetase să se mai apere, cufundîndu-se într-o muţenie absolută

. . . .

Somnambulism. M-am gîndit şi la asta. Un somnambul face tot felul de lucruri de care nu este conştient. În armată îmi spuneau toţi că mă scol noaptea în capul oaselor, ţin cîte un discurs, tare şi răspicat, după care mă culc la loc. Numai că, lăsînd la o parte faptul că accesele mele nu sînt legate de starea de somn, există ceva esenţial care nu are cum să se potrivească: acţiunile unui somnambul sînt rezultatul activării unor focare ale subconştientului care nu-şi fac simţită prezenta în stare de veghe. Ori, refuz să cred că activitatea mea în cazul lui Luca îşi are cumva cauza în structura mea mentală, fie şi în subconştientul cel mai adînc.

Ar mai fi o posibilitate: sugestia. Luca m-a dus odată la un film german, vechi, făcut pe la începutul secolului, se numeşte **Cabinetul dr. Caligari.** E vorba despre un magician care bîntuie oraşele Europei cărînd după el o ladă în care se află – în stare de somn cataleptic – o fiinţă de o slăbiciune înspăimîntătoare: somnambulul Cesare. O dată cu căderea nopţii, doctorul Caligari îi sugerează crima pe care urmează s-o comită şi Cesare, în transă somnambulică, se supune. Somnambulul nu este de fapt un personaj malefic, cu toate că umbra lui şuie, avansînd cu un cuţit enorm în mînă prin decorul expresionist, te înfioară. El nu este decît unealta voinţei ucigaşe a lui Caligari: cînd locuitorii oraşului îl hăituiesc inspiră chiar compasiune. În cazul meu se pune atunci întrebarea cine, sau ce, este doctorul Caligari?

. . . .

N-a vrut să mă primească. Am încercat să-i explic, să-l rog, să-l fac să înţeleagă că n-am nici o vină. Mi-a spus să mă duc dracului, să fiu sănătos, el nu e supărat pe mine. Nu se poate supăra pe o calamitate naturală. Să-l las în pace fiindcă se simte rău.

Am mai făcut o încercare disperată. I-am spus că hotărîrea nu e irevocabilă, poate fi atacata în justiţie, cunosc eu un avocat bun şi atunci a zis că să mă car că altfel îmi crapă capul. Poate era mai bine dacă o făcea, aşa ar fi ieşit la iveală viermele care şi-a făcut culcuş în creierul meu.

. . . .

aprilie

În primul rînd: recapăt controlul asupra fiinţei mele dacă ajung foarte aproape de moarte. Implicaţia nu este reciprocă: de cîte ori m-am aflat în pericol de moarte mi-am revenit. În schimb, nu în toate situaţiile în care mi-am revenit, eram în pericol de moarte.

În al doilea rînd, evenimentele petrecute în perioadele mele de **absenţă** au cel puţin o trăsătură comună: în fiecare caz e vorba de decizii pe care afectele şi morala m-ar fi împiedicat să le iau, cu toate că erau cele potrivite cu principiile logicii şi eficienţei. Aş fi putut să-i scot basma curată pe Werner şi pe Bătrînu, dar aş fi riscat să am eu însumi necazuri. Aş fi putut să mai aştept cîţiva ani, pînă ieşea Balauru la pensie, dar iată, toată lumea e de acord că sînt un şef de secţie mult mai bun decît el. Aş fi putut să n-o

duc pe maică-mea la azil, dar în felul ăsta am fi avut de suferit şi ea şi eu. Iar dacă l-aş fi apărat pe Luca, la ora asta aş fi fost, mai mult ca sigur, desfiinţat împreună cu el.

S-ar zice că celălalt a luat, în locul meu, decizia corectă. S-ar zice că e vorba de un spirit benefic, de îngerul cel bun care-mi veghează drumul vieţii. Aşa s-ar zice. În realitate, cred că e vorba de un duh rău, de o făptură uimitor de şireată şi malignă. De fapt, nu ştiu dacă e vorba de o **făptură.**

. . . .

... cu totul fantasmagorică, dar are cel puţin meritul de a explica nopţile mele de insomnie şi mă ajută să-mi recîştig măcar o parte din liniştea pierdută Şi mă simt – cu toate că e stupid – mai în siguranţă ştiind că nu numai eu sînt cel vizat, ci întreaga omenire.

O invazie din spaţiu este pe cale să se producă. Expresia „invazie din spaţiu" se asociază în mod inerent, în mintea majorităţii, cu imaginile puse în circulaţie de literatura şi filmele science-fiction: monştri de diverse forme şi dimensiuni, dînd năvală pe Terra camuflaţi, de multe ori, sub un aspect uman. Metodele lor sînt simple: lichidarea şi substituirea oamenilor. Ceea ce îi trădează este tocmai inumanitatea lor: nu sîngerează cînd sînt răniţi, au cîte un deget în plus la mîini sau la picioare, nu se reproduc în binecuvîntatul mod pămîntean şi – lucrul cel mai respingător – nu au reacţii afective. E uluitor cu cîtă uşurinţă acordă oamenii girul inteligenţei făpturilor extraterestre, în timp ce reacţiile afective sînt considerate intangibile, simbolul definitoriu al omenescului. Probabil că un monstru verzui cu antene şi trompă, complet idiot, dar capabil să plîngă, să rîdă sau să se înfurie, n-ar stîrni de loc repulsie. Ar fi considerat chiar simpatic.

Categoriile puse în discuţie sînt umanul şi inumanul: portretul robot al extraterestrului se construieşte prin suprimarea sau reversarea unor caracteristici considerate tipice pentru fiinţa umană. Se uită un lucru simplu: două concepte perfect opuse sînt mai asemănătoare decît o pereche care diferă prin mai puţin de 180°. Deoarece în primul caz oricare dintre cele două concepte poate fi dedus din celălalt în mod automat.

O categorie mai interesantă este **aumanul:** entităţi complet străine, a căror natură nu poate fi nici măcar imaginată, cu o structură, cu manifestări, mobiluri, metode, repere morale absolut ininteligibile pentru noi. Dacă acceptăm această ipoteză, atunci înţelesul noţiunii de invazie nu mai poate fi redus la a da buzna, a năvăli, a năpădi. Strategia cuceririi – dacă presupu-

nem că acest cuvînt mai păstrează o noimă – poate să ni se pară bizară, chiar lipsită de sens. În vreme ce pentru **ei** este unica posibilă.

. . . .

...o veche credinţă hindusă. Această credinţă afirmă că în fiecare generaţie există cîţiva oameni pe umerii cărora se sprijină Lumea şi care justifică generaţia în faţa lui Buddha. Aleşii nu pot fi localizaţi pe baza criteriului de castă: oricine, de la ultimul paria pînă la cel mai venerat dintre brahmani, poate purta în el această menire Se supun în schimb criteriilor de calitate umană – sînt oameni de o deosebită **puritate** (cuvîntul nu trebuie luat în sensul aseptic, sterilizant, ci în cel care exprimă prezenţa nealterată a tuturor caracteristicilor unei substanţe, să zicem „fier de o deosebită puritate”). Nici unul dintre ei nu bănuieşte covîrşitorul sens secund al existenţei sale: se mulţumesc doar să trăiască.

Oacă aceşti stîlpi ai Lumii încep să se corodeze. Lumea se clatină; atunci cînd şi ultimul dintre aleşi nu mai este el însuşi, Universul Oamenilor se destramă. Legenda are implicaţii interesante: de exemplu, o oarecare scrobită şi inabordabilă personalitate guvernamentală ar trebui să accepte faptul că existenţa sa poate depinde de un amărît care-şi consumă bucata lui cenuşie de viaţă într-un colţ uitat.

. . . .

În peregrinările lor prin Univers – despre care au cu siguranţă o imagine mult mai precisă şi mai cuprinzătoare decît avem noi – au înţeles că sistemele de orice natură, evoluînd în timp într-o anume regiune a spaţiului, nu îşi conţin proprietăţile determinante în **oricare** punct ce le aparţine; numai anumite puncte, să le spunem **noduri,** sînt esenţiale pentru integritatea structurii. Ca să distrugi structura trebuie să ataci nodurile.

Dacă cineva va citi vreodată tot ce-am înşirat, o să rîdă sau o să fie cuprins de milă. Da, cred că sînt un asemenea nod. Şi cred că mai există cîţiva oameni pe Pămînt care suferă acum din aceeaşi pricină ca şi mine.

Ceea ce vor **ei** este să ne modifice, să ne altereze într-un mod lunecos şi perfid, pînă la a ne compromite în ochii oamenilor şi mai ales în propriii noştri ochi. Scopul final este să ne facă să ne îndoim de noi înşine, să nu mai ştim cine sîntem cu adevărat. Atunci calea pentru **ei** va fi liberă.

În sfîrşit s-a terminat şi divorţul. Mă surprind în anumite momente gîndind că ar fi bine să văd ceaţa albastră şi să mă pierd. Să trăiască **celălalt** în locul meu. Probabil că sînt foarte obosit.

mai

Am recitit tot ce-am scris pînă acum în acest jurnal. Aşa am ajuns să mă gîndesc la o explicaţie pe care altfel n-aş fi putut s-o concep.

De fapt, a contat foarte mult şi că m-am gîndit la Boris. Mi-am adus aminte de capul lui mare şi fălcos, de coada interminabilă, de felul cum pîndea porumbeii minute în şir. Cenuşiu şi ţeapăn ca o statuie egipteană, pentru ca apoi să explodeze într-un salt formidabil. Mi-am adus aminte şi de zorii în care l-am îngropat, după ce-i legasem la gît o fundă roşie, şi de vocea care a întrebat, în timp ce scobeam cu cuţitul pămîntul tare al parcului: **„Ce** a murit, dom' le?" N-am să uit niciodată cu cîtă uimire m-am întors spre vorbitor. Cine, m-am întrebat pentru o clipă, cine e acest om care ştie că o dată cu motanul ăsta a murit **ceva?** Dar totul a durat numai o singură clipă: omul s-a dovedit a fi un beţiv cu mutră fioroasă. Iar întrebarea fusese formulată în legătură cu dimensiunile gropii pe care o săpam.

Boris era un animal foarte curat. Ca toate pisicile de altfel. Cînd ne-am mutat la bloc, el părea cel mai nefericit: zgrepţăna disperat cimentul, încercînd să-şi acopere murdăria cu un virtual pămînt. Gest reflex, instinctiv. Am regăsit acest comportament în jurnal. De cîte ori am comis cîte un lucru de care îmi era scîrbă şi ruşine, creierul meu s-a blocat şi a început să emită tot felul de poveşti pe care mi le spun eu mie: ba că aş fi schizofrenic, ba somnambul sau epileptic, ba că aş fi manipulat de extratereştri care vor să se infiltreze. În toate cazurile sînt o biată victimă a unor împrejurări independente – aici e clenciul – de voinţa mea.

Nu eu sînt vinovat pentru modul în care rezolv situaţiile dificile din existenţa mea. N-am nici o vină că sînt egoist şi laş. Iar poveştile astea de adormit copiii le inventez tocmai pentru că sînt înspăimîntător de egocentric Nu mă interesează părerea altora despre mine, deoarece acestor fiinţe le lipseşte elementara calitate de a fi eu: în schimb părerea mea despre mine mă interesează. Nu sînt o lichea onestă, care să-şi rîdă în barbă în faţa propriilor murdării, sînt atît de plin de mine însumi încît nu suport să apar în ochii mei altfel decît ca un om bun şi cinstit în fond, strivit de împrejurări crude. Iată deci ce este acest jurnal, o movilă de ţărînă imaginară scurmată pentru a acoperi lucruri urît mirositoare.

. . . .

mai

S-a întîmplat un lucru îngrozitor. Am descoperit, recitind jurnalul, pagini întregi care nu sînt scrise de mine. Scrisul e al meu, stiloul e al meu, amintirile sînt ale mele, dar toate astea sînt folosite în mod perfid de **celălalt.** Simt cum mă cuprinde ameţeala

Cui să spun. Cine m-ar crede? Mă uit la oameni cum îşi văd nepăsători de treburi, cum aleargă de colo-colo, cufundaţi pînă la gît în rutina zilnică din care şi-au făcut dumnezeul lor, fără să vadă pericolul mortal care îi ameninţă. Mîine nu veţi mai fi nici măcar ceea ce credeţi astăzi că sînteţi, îmi vine să le strig, veţi fi o colcăială de trupuri oarbe, trăite de alţii. Iar poimîine veţi fi şi mai puţin decît atît şi ce-i mai trist e că nici n-o să băgaţi de seamă.

De fapt, exact asta este partea vulnerabilă, cea care ne va pierde. Piramida lui Janet. Sîntem obişnuiţi să considerăm realitatea ca fiind alcătuită, în egală măsură, din tot ceea ce ne înconjoară, ceea ce trăim, ceea ce gîndim. Din punct de vedere psihologic însă, totul se ordonează după grade diferite de realitate. Cele mai reale pentru noi sînt corpurile, obiectele. Imediat după aceea, pe un preţios loc doi, se află psihismul propriu cît şi al celorlalţi, care uneori îl poate eclipsa pe cel propriu. Urmează evenimentele prezente. Apoi acţiunile. Apoi senzaţiile, viitorul apropiat şi trecutul apropiat, viitorul îndepărtat şi trecutul îndepărtat. Ultimul război mondial este mai puţin real decît cafeaua băută la prînz. În sfîrşit, pe ultimul loc se situează produsele fantazării, ale visului cu ochii deschişi şi, plăsmuiri ale acelei facultăţi pe care romanticii o numeau reverie. Şi atunci, unde în această piramidă îşi pot avea locul **ei?** Undeva în Ilf şi Petrov cineva întreabă pătruns: „Dumnezeu există?” şi altcineva răspunde oftînd: „Dar brînză, există?”

septembrie

Plouă întruna de patru zile încoace. Să nu fie iar inundaţii. Mă doare capul tot timpul. Mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea că m-au lăsat în pace. Cu toate că e mult de cînd n-am mai avut nici o **absenţă.** Uneori, seara tîrziu, mi se pare că mă strigă cineva; mă dau jos din pat, cu grijă să n-o trezesc pe Andreea-Evelina (nu mă pot obişnui să-i prescurtez numele) cobor în sufragerie, ies pe verandă şi strig nesigur: „E cineva?”, dar nu-mi răspunde nimeni, niciodată.

. . . .

...am început simt. E greu de spus exact ce. În anumite clipe, înainte de a deschide gura să vorbesc, am sentimentul pe care l-am încercat în timp ce stăteam în întuneric, în spatele ecranului radioscopic şi cei doi medici, bărbatul înalt şi femeia cu părul cărunt, discutau cu voce tare, ca despre un exponat: „...am o ureche, domnule... exact cum ţi-am spus... insuficientă, întoarceţi-vă din profil... uite, domnule, cum arată aorta”. Ca şi atunci, îmi vine să urlu. Nu mai sînt eu. Sînt celălalt. În capul meu e cineva, cineva care vorbeşte, nu vorbeşte, şopteşte, prelins şi rece. Străin.

Metodele s-au perfecţionat deci. Nu mai e nevoie să-mi anuleze conştiinţa ca să mă ia în stăpînire, acum se insinuează direct, pe viu. Asta înseamnă că lucrurile se precipită.

Doamne, ce să fac? Cum să scap? Toată viaţa mi-a fost frică de asta. Orice, o mînă, picioarele, chiar şi ochii, dar nu creierul, nu creierul! Există un singur lucru de care m-aş putea agăţa, şi lui îi e frică de moarte, ca şi mie.

octombrie

Am împlinit treizeci şi cinci de ani. Dintotdeauna mi-a displăcut ideea sărbătoririi zilei de naştere, ca de altfel ideea oricărei sărbători. Nici nu cred că poate exista o sărbătoare adevărată. Tata socru are însă alte opinii în această privinţă: a umplut casa cu o droaie de domni pe care nu-i văzusem în viaţa mea şi care mi-au tot urat: sănătate, fericire şi să-mi trăiască socrul, să crească mare şi voinic. Nu mi-am imaginat cum pot fi făcute să dispară în cîteva ore căpiţele de hrană oferite de mama soacră. Domnii mi-au arătat cum.

Dintre toate urările de longevitate pe care le-am primit, cel mai mult m-a bucurat a coordonatorului. Mi-a înşfăcat mîna cu amîndouă mîinile şi a început să mi-o zgîlţîie de parcă ar fi fost dislocată şi trebuia pusă la loc. Simultan, scutura fericit din cap, cu o frecvenţă constantă. Javra, se înşeală amarnic dacă crede că am să-l iert pentru Luca.

. . . .

...din import pentru diabetici La ora fixată se declanşează injectarea unei doze corespunzătoare în insulină stocată în capsula incorporată. Am înlocuit insulina cu stricnină. Pus pe încheietura mîinii pare o brăţară ceva

mai sofisticată.

Nu reuşesc, deocamdată să anulez comanda cu mai puţin de trei secunde înainte de momentul fatal. N-am curaj să-mi fie suficient de frică. Aşa că **celălalt** nu se sinchiseşte Trebuie să mă mai antrenez.

octombrie

Astăzi am făcut tot felul de lucruri. Am traversat brusc strada, cu toate că n-aveam nici o treabă pe trotuarul celălalt şi cu acest prilej era să mă calce tramvaiul. În şedinţa de analiză de la prînz m-am ridicat şi am început să recit poezii populare, pe care le ştiu de la bunica mea. Seara am scuipat pe cheie înainte de a o introduce în broască, după ce făcusem cîteva genuflexiuni cu servieta la piept. De cum am intrat, am întrebat-o pe Andreea-Evelina de ce arată ca un înecat de o săptămînă. Aşa, ca să afle jivina aia din capul meu că nu sînt chiar uşor de manevrat. Cu puţin înainte de a adormi, parcă mai liniştit, m-a fulgerat un gînd bestial: de fapt, poate că îi fac jocul, poate că el asta şi vrea, să ajung într-un ospiciu. Sau poate vrea să mă determine să renunţ la micile surprize pe care m-am hotărît să i le fac şi gîndul ăsta care mi-a venit e **al lui,** nu al meu. Probabil că pînă la urmă o să-mi pierd minţile.

La urma urmelor nici nu e aşa de rău la balamuc. Te duce cu rîndul la masă, poţi să faci ce vrei, să înjuri pe cine vrei sau să taci chitic şi să dormi toată ziua, nimeni nu-ţi zice nimic. Din cînd în cînd mai baga nişte volţi în tine, să te ţină în formă. Ce uşor şi plăcut e să cedezi. Chiar şi atunci, sau poate tocmai atunci cînd gestul tău va face contururile să se tulbure şi să tremure şi totul, case, oameni, maşini şi copaci, se va estompa şi va dispare ca o fotografie prost fixată

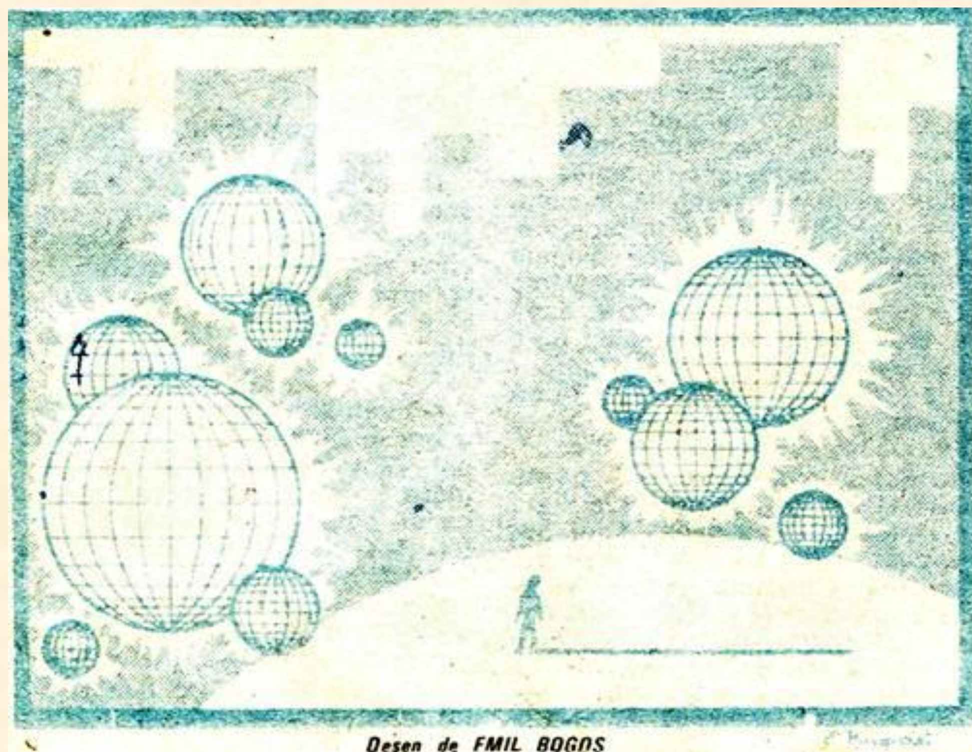
Am coborît sub o secundă. Cred că acum are efect, în schimb îmi tremură mîinile şi de fiecare data sînt gata să leşin.

noiembrie

Nemernicul a scris din nou în jurnal. Sau, mai exact, nemernicul am scris din nou în jurnal. Am să distrug caietul ăsta, am să-l ard. Nu mai scriu nimic de-acum înainte, sau scriu pe foi volante şi pe urmă le ard. Pariem că nu?

O, dacă aş şti că sînt în stare să-l distrug, să-l prind în carnea mea care se împietreşte, în sîngele meu care îngheaţă, dacă aş fi sigur că n-o să-l văd cu ultima privire cum se înalţă din mine ca un liliac monstruos şi se duce să se aşeze pe altă ceafă. Păcat că nu se mai face retorica la şcoală.

Brăţara luceşte stins în beznă Da? Şi ce dacă luceşte, şi nu oricum, ci stins? Mă doare capul, mi-e frig şi mi-e greaţă. Undeva ţipă o femeie.

Desen de FMIL BOGOŞ